

Ærede Hr. Redacteur!

»Jeg haaber, at De vil give mig Plads for en Protest.

Jeg hører ikke til Kvindernes sociale og politiske Union, heller ikke har jeg nogen Sympathi for den Maade, hvorpaa den driver sin Agitation. Dog vilde disse Kvinders bitreste Fjender være blevne forargede og indignerede, om de havde set Politiets Adfærd sidste Torsdag.

Ufrivilligt var jeg i Nærheden af Caxton-Hall, da Mrs Pankhurst blev arresteret. Med Undtagelse af Politiet var jeg nærmest hende. Hun gik som enhver anden ved Siden af en Dame. Der var ikke Tale om Procession eller noget som helst andet. To Politibetjente greb Mrs Pankhurst, før hun havde gaaet et Dussin Skridt.

Det var klart, at den Overordnede for Politiet her havde tabt Besindelsen. Han raabte højt: »Bryd deres Rækker«, og der var ingen Rækker at bryde og intet værre end nogle faa forskræmte og forvirrede Kvinder og unge Piger.

Deres

Constance Williams.

Lovforslaget for Kvinders politiske Stemmeret.

(2den Behandling).

„First Success After Forty Years Fight“.

Fra Mrs Millicent Fawcett har vi modtaget Aviser, indeholdende Beretninger om Parlamentsforhandlingerne den 28de Februar over det af Mr. Stanger indleverede Lovforslag.

Dette indeholder en eneste Klausul, saalydende:

»1) I alle Akter, som hentyder til Kvalifikation eller Registreren af Vælgere eller saadanne Personer, der enten har Ret til eller gør Fordring paa Stemme i Valget af Parlaments Medlemmer, skal de Ord, der henviser til Mænd, ogsaa antages at henvise til Kvinder, i alt hvad der sigter til Vælgere eller til at stemme ved saadanne Valg.

2) En Kvinde skal ikke kunne fortabe sin Ret til at stemme, fordi hun er gift, tiltrods for enhver Lovbestemmelse eller Skik, som maatte henvise til det modsatte«.

Elleve Ministre støttede Forslaget ved dets anden Behandling og fem gik imod det. De fleste Medlemmer for Arbejderpartiet støttede det, hvorimod Nationalisterne var delte. Lord Morpeth gik imod Forslaget, skønt hans Moder, the Countess of Carlisle, som var i »The Ladies' Galleri«, er en saa ivrig Forkæmper for Kvindernes politiske Stemmeret.

Mr Stanger havde sagt til Avisens Reporter: »Det er en ren Fejltagelse, naar I troer, at det er mig lige meget, om Lovforslaget bliver forkastet eller ej. Tværtimod har jeg det største Ønske om, at det maa gaa igennem; men hvad enten det bliver sendt til det ene Udvalg eller det andet, gaar det ikke igennem med mindre Regeringen baner Vej for det med Hensyn til den Tid, det vil tage. Vi

skal gøre alt, hvad der staar i vor Magt ligeoverfor Ministrene for at faa den nødvendige Tid indrømmet, og den Majoritet, som vi idag har sikret os, vil blive en vigtig Faktor til Gunst for os«.

Der var naturligvis udfoldet en stor Virksomhed for at samle Stemmer mod Forslaget. Paa den anden Side bragte hver Post Forlangender fra Valgkredsene til deres Repræsentanter om at stemme for det.

Ligesom ved første Behandling Mr. Dickin-son, var nu ved 2den Behandling Forslagsstilleren ogsaa en Beboer af London. Han indgiver det med enkle Ord: »Da dette Lovforslag ingen Afstemning fik ved dets første Behandling, skønt det blev diskuteret under et helt Mode, maa man antage der er et almindeligt Ønske nu om at faa dets Skæbne at vide ved en Afstemning«.

Forslagets Formaal var klart nok; det var at omstøde Udelukkelsen af Kvinder fra Parlamentsvalgene. Han indsaa godt nok, at man ikke alene maatte imødesee Modstanden hos dem, som gik imod at give Kvinder Valgret til Parlamentsvalgene, men ogsaa maatte være forberedt paa deres Modstand, som havde Indvendinger mod selve Affattelsen af Forslaget.

Hvad denne sidste Modstand angik, troede han det uklogt at belaste Forslaget med uvedkommende Særbestemmelser, men han haabede, at Regeringen inden indeværende Samlings Udløb vilde indgive et klart Forslag til Behandling af disse Afvigelser i Valgretsbestemmelserne. Hvad angik den Sag, som han vilde kalde den legitime Opposition, vilde han gøre opmærksom paa, at den Tid var længst forbi, da man mente at *Latterliggørelse* var det mest passende Svar paa denne Kvindernes Fordring«.

»Han indrømmede naturligvis, at han misbilligede de Metoder, som benyttedes af de mere aktive Arbejdere i Kvindestemmerets-Bevægelsen, Men den sædvanlige Methode for at standse en Agitation var — samtidig med at overholde Lov og Orden — at fjerne Anledningen til Klage. (Hør, Hør!) Personligt vilde han ikke være med til paa Livstid at skubbe Sagen ud paa Grund af denne Agitation. Han vilde ikke lade Suffragetterne forskrække sig til den Grad, at han begik en Uretfærdighed imod dem. (Latter og Bravoraab)«.

»Han stoledes nu paa, at Underhuset hverken vilde lade sig influere af Fordomme eller af utidig Frygt, thi han troede, at hvis det nedbrød den smittende Idé, at Konnet skulde være en Skranke mellem Kvinder og Frigørelse, saa vilde det ikke alene udfylde et Retfærdighedskrav, der kun altfor længe var bleven udsat, men tillige gøre en Velgerning mod hele Samfundet ved at bringe nye og ædlere Idealer ind i Politiken, som ganske

sikkert skulde hæve Tonen og Karakteren af vort hele offentlige Liv. (Bifald)

Cathcart Warson (Repræsentant for Ørken-øerne) foreslog, at Forslaget skulde have sin anden Behandling om seks Uger. »Det liberale Parti« sagde han »havde altid nægtet at Ejendomsbesiddelse skulde være den retfærdige Basis for Repræsentation og havde altid betonet at Mands Alder var den eneste Kvalifikation derfor. I hans Øjne var dette Lovforslag et af de mest revolutionære, der nogensinde var kommet for en Rigsdagssamlings Øjne. Heller ikke stoledes han paa, at Kvinder vilde være fredbringende mellem Nationerne. Efter hans Mening var det Magt og kun Magt, der bevirkede, at vi kunde lægge vore Hoveder paa Hovedpuderne om Aftenen, og finde dem der igen den næste Morgen. (Latter)«.

»Dette Forslag gik helt imod Skriftens Lære. Det var ikke Menneskets Fejl, om Forsynet havde skabt en stor Forskel mellem Kønnene. (Latter) Det var heller ikke det liberale Partis, at dette saa var, men Kendsgerningerne var der nu engang, og Partiet brød sig ikke om at ændre dem, selv om det havde kunnet. Den Ting, som Kvinderne attraaede, var Suveræniteten. De ønskede at faa Mændene under deres Hæl og beholde dem der (Latter), og efter hans Mening kunde man ikke have Fred i Lovgivningen, med mindre man holdt Kønnene saa langt fra hinanden, som det vel var muligt!«

Mr. Mallet (Plymouth) støttede Forslagets Forkastelse, og udtrykte som sin Mening, at Suffragetterne noksom havde bevist, at Politik var i høj Grad demoraliserende. Han nægtede ikke en vis Berettigelse i Forlangendet om Kvindernes Valgret; men han fastholdt, at de, der støttede Forslaget, var mindre talrige end for 20 Aar siden. »Vi behøver blot at se hen til de Kvinder, der spadserede ved Parlaments Afgrændsning forleden. De var en Haandfuld — ja, i alle Henseender blot en Haandfuld!« (Latter)

Mr Gladstone udtrykte sin Sympathi med at Stemmeretten skulde udvides til Kvinderne. Men han paamindede om, at der var arbejdet for Home-Rule i over 100 Aar, og man var endnu ikke til Ende dermed. Og desuden havde man ikke Folkets brede Basis at staa paa for Kvinders Valgret.

Mr Pike Pease fandt, at det var ulogisk af give Kvinder Sæde i Amsraad og nægte dem at stemme ved Valget af Parlamentsmedlemmer.

Mr Snowden sagde: »at dette var den 23de Gang, at Kvindernes politiske Stemmeret var bleven behandlet, siden John Stuart Mill indgav sin Ændring til Reformforslaget i 1867. Ved enhver af disse Lejligheder var de samme ormædte Indvendinger dukkede op. I de mellemliggende Aar var imidlertid disse Ind-